

Kız ve Kurtarılan Köpek

Çınar BİBER

Kız ve Kurtarılan Köpek

Çınar BİBER

Maya sekiz yaşındaydı ve bütün yaz bu günü beklemişti. Sarı yağmurluğuyla hayvan barınağının kapısında duruyordu, kıvrıcık saçları iki tombul topuz yapılmıştı ve kemerinde küçük bir bez ödül kesesi asılıydı. İçeride, beyaz ve kahverengi lekeleri olan sevimli bir köpek yalnızca onu bekliyordu.

Barınaktaki hanım, Maya'yı en sondaki sessiz bölmeye götürdü. Sarkık kahverengi kulaklı, orta boylu bir köpek başını kaldırdı. Boynunda yuvarlak pirinç bir etiketi olan kırmızı bir tasma vardı. Bir kulağı hep yana eğik duruyordu ve yumuşak kahverengi gözleri Maya'yı dikkatle izliyordu. "Bu Pip," dedi hanım yavaşça. "Yaklaşık iki yaşında ve tek bir ses bile duyamıyor."

Maya dizlerinin üstüne çöktü ve "Merhaba, Pip! Çok güzelsin," dedi. Pip başını çevirmedi. Tüylü kuyruğunu sallamadı. Yalnızca onu izledi, hareketsiz ve tetikte, ve Maya çok hızlı hareket edince irkilip geri çekildi. Maya fısıldadı: "Ah. Beni gerçekten duyamıyor." İçi biraz burkuldu ama pes etmedi.

Eve geldikleri ilk gün Maya konuşmanın işe yaramadığını öğrendi. "Otur," dedi, Pip sadece ona baktı. "Gel!" diye seslendi, o da olduğu yerde kaldı. El çırpmayı, ısıklık çalmayı ve adını tekrar tekrar söylemeyi denedi. Pip sarkık kulağını yana eğdi ama hiçbir şey duymadı.

Maya yanına, yere oturdu ve derin derin düşündü. Sesini duyamayan bir köpek ile nasıl konuşulur? Sonra barınaktaki hanımın sözleri aklına geldi: köpekler ellerimizi ve yüzlerimizi izler. Maya bir elini düz tutup yavaşça aşağı indirdi. Pip parmaklarını izledi, arka bacaklarını indirdi ve oturdu.

"Elimi gördün!" diye haykırdı Maya, parlak yüzü hayretle doldu. Küçük kesesinden ona bir ödül verdi ve Pip'in tüylü kuyruğu küçük, umutlu bir hareketle sallandı. O akşam yeniden denedi. Kal anlamında avucunu yukarı kaldırdı, gel anlamında parmağıyla işaret etti. Pip bir tür sihir gibi elini izledi.

Ama işaretleri öğrenmek ikisi için de kolay değildi. Bazı günler Pip yeni hareketlerden tedirgin olup kanepenin arkasına saklandı. Bazı günler Maya kendi işaretlerini karıştırıp onu şaşırttı. "İkimiz de hâlâ öğreniyoruz," diye iç çekti ve halının üstüne yayılıverdi. Pip yavaşça yaklaştı ve çenesini onun kırmızı spor ayakkabısına dayadı.

Bu yüzden Maya bir plan yaptı. Her sabah aynı üç işareti yavaş ve akıcı biçimde, bez kesesinden ödülleri çalıştı. Her akşam üç işaret daha çalıştı. Pip onun gözlerini ve gülümsemesini de okumayı öğrendi. Maya endişeli görüldüğünde bekledi. Kocaman gülümsediğinde kuyruğu yeri süpürmeye başladı.

Gün geçtikçe aralarındaki güven küçük bir bahçe gibi büyüdü. Maya elini kaldırdığında Pip saklanmayı bıraktı. Maya "dokun" işareti yaptığında pembe burnuyla avucuna dokunmayı öğrendi. Maya ileriye işaret ettiğinde yanında yürümeyi öğrendi. Kısa süre sonra işareti bitirmeden yanına koşuyordu, kırmızı tasma hafifçe şingirdiyordu.

Bir öğleden sonra Maya, Pip'e kendi başına yepyeni bir işaret öğretti. Göğsüne iki kez vurdu, sonra başına dokundu. "Bu arkadaş demek," dedi, köpek bu kelimeyi duyamasa da. Pip ellerini izledi, sonra sıcak başını Maya'nın kucığına bastırdı. Maya güldü ve ela gözlerinin çevresindeki çiller kırıştı.

Sonra büyük fırtına günü geldi. Gök gürledi ama Pip bunu duyamadı. Gökyüzünü parlak bir şimşek aydınlattı ve aniden irkilip korkuyla uyandı, açık bahçe kapısından dışarı fırladı. Maya'nın yüreği ağzına geldi. "Pip!" diye seslendi, sesini duyamayacağını bilse de.

Maya onun peşinden koştu, yağmur sarı yağmurluğuna pıtır pıtır yağıyordu. Pip'i büyük bir çalının altında titrerken, kulakları yatmış halde buldu. Bağırmadı, yakalamaya çalışmadı. Hareketsiz durdu ve kal anlamındaki işareti yaptı: açık bir el. Pip elini ve sakın yüzünü gördü, titremesi yavaş yavaş durdu. Birer yavaş adımla ona doğru süründü.

Yine kal, sonra dokun, sonra arkadaş işareti yaptı. Pip'in tüylü kuyruğu sallanmaya başladı. Sıcak burnunu avucuna bastırdı ve yağmurun içinde onunla eve döndü. O gece pencerenin yanında yan yana oturdular ve Maya aralarında yeni, güçlü bir şey hissetti. Bu güvendi ve en güzel dostluk gibi hissettiriyordu.

Ondan sonra Maya her hafta Pip'e daha çok işaret öğretti. Maya düz bir el gösterdiğinde oturmayı, el salladığında gelmeyi öğrendi. Maya da onun eğik kulağını ve yumuşak gözlerini izlemeyi öğrendi; bunlar ona nasıl hissettiğini anlatıyordu. Hiç ses olmadan kendilerine özgü özel bir konuşma yolu icat ettiler.

Kısa süre sonra en iyi arkadaş oldular. Her türlü havada parka yürüdüler, Pip'in kırmızı tasmaı şıngırđıyor, tüylü kuyruđu yüksek duruyordu. Evde yatađının ayakucunda uyurdu ve Maya uyumadan önce ona hep yumuşak bir işaret yapardı. Bu iyi geceler demekti ve arkadaş demekti, Pip bunu hep anlardı.

Maya konuşmanın her zaman kelimelere ihtiyaç duymadığını öğrendi. Bir el, bir gülümseme ve yumuşak gözler "Buradayım" ve "Sana güveniyorum" diyebilir. Pip tek bir ses bile duyamıyordu ama Maya'yı kusursuzca anlıyordu. Dostluğun, iki kalbin paylaşabildiği her dilde büyüdüğünü gördü ve onların hepsinin en tatlısıydı.